

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.207/2015/3.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. május 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 22.B.543/2013/17. számú ítéletét megváltoztatja.

A börtönbüntetést és a közügyektől eltiltást egyaránt 5-5 (öt-öt) évre súlyosítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 6.350 (hatezer-háromszázötven) forint - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

A Debreceni Törvényszék vádlottat az elbíráláskor hatályos büntető törvényt alkalmazva emberölés bűntettének kísérlete miatt (Btk. 160. § (1) bekezdés) 3 év 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmadának letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A lefoglalt kapát elkobozta és kötelezte a vádlottat 242.926 Ft bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében. Másfelől a vádlott és a védő a büntetés enyhítése iránt éltek jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.100/2015/1-I. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására, a büntetés súlyosítására, egyebekben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a védő a tényállást is támadva elsősorban bizonyítottság hiányában a vádlott felmentését, másodlagosan a cselekmény életveszélyt okozó testi sértésnek minősítését és a büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott felszólalásában előadta, hogy a vádbeli bűncselekményt nem követte el.

Az ügyészi fellebbezés igen, a védelmi jogorvoslat nem alapos.

A bejelentett fellebbezések folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdés értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó. Ugyanakkor az ítéltábla a vádlott elkövetéskor fennálló tudatállapotára, konkrétan szándékának formájára utaló részt az ítélet 3. oldal 5. bekezdéséből mellőzi és a jogi indokolás részének tekinti. A vádlott bűnösségét megalapozó tudattartalom ugyanis nem tekinthető olyan tudati ténynek, mely a történeti tényállásba tartozik. A szándékosság, vagy gondatlanság tudati háttere egyértelműen a jogi indokolás részét kell, hogy alkossa.

A törvényszék a tényállás megállapítása szempontjából lényeges bizonyítékokat számba vette és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint törvényesen értékelte. Részletesen vizsgálta a vádlott védekezését, mint ahogy a cselekményről közvetlenül és közvetve információt szerző tanúk vallomását, az orvosszakértői bizonyítás anyagát, a helyszín adatait, a tárgyi bizonyítékot és a releváns okiratokat. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének hibátlanul eleget tett. Részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra alapítja a tényeket és melyeket nem fogad el a tényállás alapjául.

Az elsőfokú bíróság alaposan, megfelelő indokkal alkalmazta az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, mert az a feltételes szabadságra bocsáthatóság enyhébb szabályai folytán valóban enyhébb elbírálást eredményez.

A törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatában foglalt iránymutatásnak megfelelően értékelte a feltárható alanyi és tárgyi körülményeket és nem tévedett, amikor a vádlott terhére az eshetőleges ölési szándékot megállapította. A vádlott által használt nagyobb méretű, igen veszélyes eszköz, a kifejtett erőhatás intenzitása és iránya, a támadott testtájék, az okozott súlyos, csonttöréses sérülések alapján minderre megalapozottan vonható következtetés.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött akkor is, amikor a vádlott javára a jogos védelmi helyzetet nem állapította meg. Az irányadó tényállás szerint a vádlott egy nyilvánvalóan jogtalan dulakodásba, tettelegességbe avatkozott be, rendkívül durva módon, egy kapával fejére sújtva. A kölcsönös verekedés során - amikor mindkét fél a jogellenesség talaján áll - a verekedésben résztvevő egyik fél érdekében közbeavatkozó harmadik személy tekintetében sem állhat fenn a jogos védelmi helyzet a követett bírói gyakorlat szerint (BH2000. 187). Ilyen esetben ugyanis a közbeavatkozó maga is a jogtalan cselekmény

részesévé válik. Mindez következik a Kúria 4/2014. Büntető Jogegységi Határozatának 1. pontjában megfogalmazottakból is.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen feltárta. További enyhítő tényező a szándék eshetőleges volta (BKv. 56. 10. pont). Az elkövetéshez használt eszköz valóban különösen veszélyes, mert azzal szemben a védekezés szinte kizárt, viszont külön nem súlyosít, mert a bíróság elsősorban az eszköz jellege miatt minősítette a cselekményt élet elleni büntett kísérletének.

A törvényszék az enyhítő tényezőknek túl nagy nyomatókat tulajdonított és nem vette kellő nyomatékkal figyelembe az egyébként helyesen feltárt súlyosító tényezőket. Ezáltal túlzottan enyhe büntetést szabott ki. A büntetés enyhítésére a korábban közterületen erőszakos cselekményt elkövető és próbára bocsátott vádlottal szemben - figyelemmel a sértetti sérülés maradandó fogyatékoságára is - nincs megfelelő indok.

Ezért a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezést alaposnak találva a börtönbüntetés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 5-5 évre súlyosította. E büntetés már tett-arányos és alkalmas a büntetési célok elérésére.

A súlyosítás indokoltsága folytán értelemszerűen az enyhítést célzó védelmi jogorvoslat nem volt alapos.

Az ítélet egyéb, a lefoglalt bűnjelekre, és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései mindenben törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a bűnösnek kimondott vádlott viseli a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2015. május 20.

Dr. Elek Balázs sk.	. Hágér Tamás sk.. Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 22.B.543/2013/17. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. május 20.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléről:

Kiadó.